

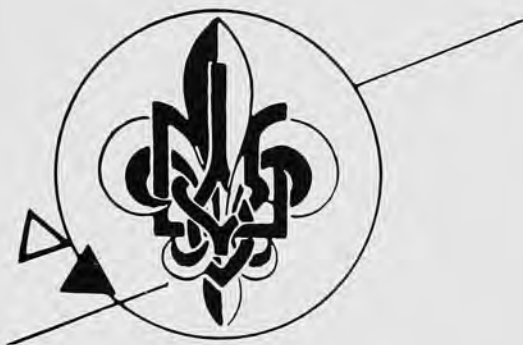
Юнак

FEBRUARY — MARCH 1990
ЛЮТИЙ — БЕРЕЗЕНЬ



«Юнак» — журнал пластового юнацтва.
Появляється щомісяця — всього 10 чисел
в році.

Видає Головна Пластова Булава.
Оформлення обкладинки на 1989 рік пл. розв. Коля
Савицький



ЗМІСТ

Сторінка

1. Наказ Головної Пластової Булави
2. Пластун — Роман Шухевич
3. Мої зустрічі з Шухом
4. Україна величаво святкувала Січневі Роковини
5. У Львові радісно святкували Різдво
6. Заклик до української молоді
7. Проголошення Лісової Школи і Школи Булавних
8. Геть сумнівні думки — пл. сен. А. Максимович
Мистецька школа для дітей у Запоріжжі
9. Співпраця юнацтва з «Юнаком»
Пластуни із Загону «Червона Калина» зложили
17,000 дол. на НРУП
10. Українська літня програма Спадщина
12. Чи знаєш Ти про УСП
14. Молоде перо: Мотивація — Н. Гімбельрайх
15. Привіти для «Юнака»
16. Нордійське лещетарство: Лещетарський одяг — Д.Ш.
18. Цікаве навколо нас: Азбука квітів
19. Хроніка: Л. Лук'яненко в таборі
Святкова ватра — пл. розв. Е. Борсук
пл. у-ці К. Керницька і М. Борсук
21. Квітка співає знову
22. Спорт: В Маратонському бігу брали участь пластуни
Крайові змагання
У Львові відновили діяльність КЛК

● Усі редакційні матеріали слід слати
на адресу головного редактора.

● Редакція застерігає право
виправляти мову, як теж скорочувати й
виправляти одержані матеріали згідно з
пластовою термінологією, пластовими
виховними напрямними та вимогами
юнацького віку читачів.

Редагує колегія

Головний редактор:

пл. сен. Ольга Кузьмович

Члени редакційної колегії:

пл. сен. Іванка Ганкевич

пл. сен. Тоня Горохович

пл. сен. Петро Содоль

пл. сен. Олександра Юзенів.



На обкладинці: Різдво 1990 року у Львові

ЮНАК

FEBRUARY — MARCH 1990

ЛЮТИЙ — БЕРЕЗЕНЬ

Ч.П. 2-3 (301)

РІК XXVIII

Інтернаціональне стандартно-серійне число

0044-1384

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА «ЮНАКА»

\$25.00 американських доларів

Ціна одного прим. — \$2.50

PLAST UKRAINIAN YOUTH ORGANIZATION, 144 SECOND AVE., NEW YORK, N.Y. 10003

YUNAK - Ukrainian Monthly Magazine, Published by PLAST PUBLISHING INC.

АДРЕСА АДМІНІСТРАЦІЇ: 2199 Bloor Street West, Toronto, Ontario, Canada M6S 1N2, Tel. (416) 769-7855

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: Mrs. Olha Kuzmowycz, 221 Fire Island Ave., Babylon, N.Y., 11702. U.S.A.

З ДРУКАРНІ Мирона Баб'юка, 1525 Emerson St., Rochester, N.Y. 14606 U.S.A.



НАКАЗ ГОЛОВНОЇ ПЛАСТОВОЇ БУЛАВИ у 40-ві роковини смерти ген-хор. Тараса Чупринки.

В 1990 році припадають 40-ві роковини героїської смерти головного командира УПА, ген.- хор. Тараса Чупринки, Романа Шухевича, в його квартирі в лісах Білогорщі біля Львова. Ця трагічна подія закінчила його 25-літню працю і боротьбу, яких остаточною метою була самостійна Україна.

Роман Шухевич почав свою підготовку до так важкого завдання працею над собою у пластових рядах юнацького куреня ім. князя Льва у Львові і продовжував у старшопластунському курені „Чорноморці”. Він належав до того покоління, яке українській нації подарував Український Пласт. Працею над собою, послідовністю, провідницькими здібностями і посвятою справі визволення свого народу і боротьбі за його незалежність він став одним із провідників визвольних змагань в період 30-их і 40-их років. Коли прийшов час на збройний виступ, Роман Шухевич не завагався взяти на себе обов'язок головного командира Української Повстанської Армії, бо уважав це за свій обов'язок. У важких умовах повстанської війни він ніколи не зневірився, не заломався й усе йшов визначеним шляхом до наміченої мети.

Він став символом незалежної України.

В цьому році, пластуючи під гаслом „Працею над собою, для себе і для других”, ми всі повинні взяти собі за приклад Романа Шухевича, який провів ціле своє життя під тим гаслом. Наша пластова праця, пластові зайняття, пластові табори повинні проходити під знаком праці над собою, щоб кожна і кожний з нас могли бути більше корисними у продовжуванні праці за визволення нашої Батьківщини, яку залишив нам до закінчення

Роман Шухевич.— СКОБ!

Дано в Детройті, дня 1 січня 1990.

/-/ пл. сен. Орест Гаврилюк
Голова ГПБ

/-/ пл. сен. Ігор Король
Ген. секретар

ПЛАСТУН РОМАН ШУХЕВИЧ

Народжений у галицькому містечку Краковець, яворівського повіту. Роман Шухевич від дитячих років виявляв велике зацікавлення і захоплення водною стихією. Веслування, плавання, ковзани на замерзлій річці — це перші спорти, які Роман Шухевич залюбки вправляв і яким залишився вірний аж до років вищих студій. Молодим хлопцем проходить Шух свою першу пробу рятівництва, коли з-під криги на річці Буг вирятовує з нараженням власного життя дитину і за це платить піврічною важкою недугою.

Середню школу відбуває Роман Шухевич у т. зв. Філії Академічної Гімназії у Львові і там бере вже активну участь у праці Пласту та відбуває зі своїм юнацьким гуртком довгі мандрівки влітку та взимку в околиці Львова.

Гімназійні та перші роки вищих студій на львівському університеті посвячує Р. Шухевич поза наукою зокрема музиці та спортові. У 1922 р. організує пластовий гурток „Ясний Триzub”, бере активну участь у праці гімназійного футбольного клубу „Русалка”, а відтак засновує разом з іншими українськими спортсменами відомий Карпатський Лещатарський Клуб.

Грає не лише у футбол, але і кошівку, і відбиванку, та в 1923 р. в Запорозьких Іграх установлює український рекорд у бігу через перешкоди на 400 метрів, як також установлює рекорд у своєму улюбленому плаванні на віддалі 100 метрів.

В лещатарських змаганнях 1933 р. здобуває перше місце в бігу сеньорів. У цьому році він веде на відомих тоді у Галичині Запорозьких Іграх дефіляду всіх спортсменів на площі Сокола-Батька у Львові. Тодішні змагуни були свідомі того, що Роман Шухевич найкращий з-поміж них, зразок спортсмена-пластуна, що вмів з усміхом приймати програму та із завзяттям боротися за кращі осяги.

Але без уваги на це всебічне зацікавлення спортами Шух ніколи не забуває про свій улюблений водний спорт, і тому посвячує йому у своїй праці у Пласті найбільшу увагу. Це було і причиною, що Шух був одним із першої вісімки старших пластунів, які створили на початку 1927 року гурток УСП „Чорноморці”, який переорганізувався опісля в 10-тий курінь УСП-ів „Чорноморці”. Саме даючи почин



Генерал Тарас Чупринка (Роман Шухевич)
головний командир
Української Повстанчої Армії

до спеціального зацікавлення водними спортами серед пластунів, Шух організує вишкільні водні табори, пропливає човнами всі важливіші річки Західної України, і старається зацепити своїм молодим пластовим друзям зацікавлення традиціями українського Чорного Моря та плекати їх серед пластової молоді. Ніякий задум, ніякий почин і ніяка діяльність у курені УСП-ів „Чорноморці” не відбувалися в тому часі без участі Романа Шухевича.

Життєрадісний, дружній, ініціативний і повний молодечого пориву та сил Шух віддавав себе цілком пластовій діяльності. Усюди, де діяльність вимагала найбільшого зусилля, він брав на себе завдання і в момент зневіри підтримував інших на душі та був завжди щирим другом у хвилинах радощів і смутків.

У Пласті навчився Шухевич того, чого воякові найбільше треба, а саме — слухати. Його курінні друзі згадують, що будучи рядовим членом „Чорноморці”, Шух виконував усі накази, ніколи не пропущав пластових зайнять чи обов'язків без виправдання, брав участь у всіх працях, маршах, змаганнях. Пізніша дія Романа Шухевича, як головного командира УПА, дала йому можливість наказувати зі зрозумінням, як треба виконати кожний наказ.

Ці довгі роки широго і повного пластування дали майбутньому підпільному діячеві та головному командирові УПА ту підставу, на якій розвинувся характер цієї непересічної людини із усіма її цінностями: ставовою волею, безмежною жертівністю, замилюванням до ладу, організаційним хистом і життєрадістю та вірою в остаточну перемогу добра над злом.

(За „Молодим Життям” чч.102-103
з лютого 1953 р.)

МОЇ ЗУСТРІЧІ ІЗ ШУХОМ

У ФІНАЛІ СТОМЕТРОВОГО БІГУ — 1927

Навколо шумів високий смерековий ліс. Безупину співав пісню своїх предків, відвічних карпатських борів.

На легко-похилому узбіччі гори, велика лісова поляна — таборова площа зарілася молоддю, що з'їхалася сюди на кілька днів з усіх закутин західньо-українських земель.

У незглибній синяві просторів тепло усміхалося золоте сонце, обпалюючи на бронзу гнучкі тіла юних учасників першого пластового табору на Соколі.

Була неділя. Пообіддя призначене на закінчення спортових змагань.

Мені, щоправда, пощастило вже насолоджуватися перемогою, і то навіть у двох змаганнях. Перші місця зі стусану кулею і мету диском призначено мені, а стрибком у довжину я визначив собі на піску — друге місце. Радість була велика не тільки для мене, але і для моїх друзів-пластунів із Стрия, бож чимало нових точок „сипнулося” до спільної мірки матірнього куреня.

Однак кожному змагунові завжди мало перемог. І тому мене вабила, але й непокоїла остання точка змагань фінал стометрового бігу.

До фіналу допущено трьох змагунів: один із Дрогобича, я зі Стрия і третій зі Львова. Та тільки цей третій здавався мені грізним супротивником.

Трохи старший за мене, середнього росту, міцної будови, сонцем загорілий блондин був причиною моїх нервувань. Мої побоювання підсилювала якість суперника, що його з найбільшим напруженням оглядав загал друзів уже у передбіговому змазні. Блискавичний вибіг, довгий еластичний крок, праця м'язів та ритм рухів тіла — вказували на грізного супротивника. Надлюдське завзяття, безмежна впертість та витривалість, залізна воля — перестерігали всіх, хто б зважувався йому дорівнювати.

Але його пластова поведінка, пластова дружба та висока культура полонили назавжди кожного, хто тільки раз із ним познайомився, хто тільки раз його побачив.

Суддя змагань, комендант табору проф. Чмола, різким свистом закликав змагунів на старт.

Зправа припало місце смаглявому змагунові з Дрогобича, зліва я і посередині — був він.

Перед нами довжезні дві шпалери зацікавлених облич таборовиків, що відмежовували дрібненькотрависту біжню від корчів одного боку поляни аж на другий кінець біля кухні, що тоді ще колибою стояла.

Хвилина — і ямки до вибігу готові. Табір немов завмер, глуха тиша настала.

Чую — здається — гупання трьох сердець. Ми моволі завважую, як очі сусіда пробігли по моєму тілі. Може важить сили?



Сл. п. Роман Шухевич (пізніший генерал УПА — Тарас Чупринка) в однострою старшого пластуна (у першому ряді по середині) серед своїх друзів, членів 10-го Куреня УСП-ів „Чорноморці”, в околиці Львова в 1929 році. Зліва до права: Яро Гладкий, Роман Рак, Роман Шухевич, Антін Івахнюк і Євген Полотнюк.

І була б німа тиша ще довго довжилася, якби не та зозуля, що десь у густому лісі тільки тричі закувала і що їй перебив кос, висвистуючи різно свою передвечірню молитву. Услід за ними спокійний голос судді:

— На-мі-сця!

Урочисто вступачи в ямки, приклясаємо на одне коліно і руками торкаємо землі.

— Го-то-ві!

Коліно відривається від мурави, кадовб трохи хилиться до переду. Сповною легені гірським повітрям із жадобою перемогти дивлюся вперед.

— Ба-ух!

Падає стріл з коркової пістолі. Відриваються миттю ноги від ямок і швидко линуць три завзяття вперед.



Посередині в другому ряді Роман Шухевич в колі друзів-студентів. Оригінальна світлина зроблена у Підлісся в дні 3-го серпня 1930 року

З подій у сучасній Україні

УКРАЇНА ВЕЛИЧАВО СЯТКУВАЛА СІЧНЕВІ РОКОВИНИ

У неділю 21-го січня Україна святкувала так, як ще ніколи не святкувала жодне свято, хоча воно не є офіційно визнане. На заклик Народного Руху України за перебудову українці мали створити живий ланцюг єдності від Києва до Львова, щоб в цей спосіб відзначити День Соборності України.

Цей заклик був поміщений завчасу також у вільній українській пресі за океаном.

Зійшлися на це свято люди по всій Україні та за її межами: у Москві, Прибалтиці, Європі, Америці та Австралії на заклик неофіційної, незареєстрованої, згідно советського закону, неіснуючої організації, яку фактично, влада не визнає. Сотні й сотні, якщо не тисячі блакитно-жовтих прапорів майоріли, сонце сяло — в Україні у січні прийшла весна.

У столиці свято почалося в год. 11-й ранку Молебнем за Україну, що його відправили священники УАПЦ. Відтак згідно з пляном, о 12-й год. дня від собору св. Софії у Києві простягся живий ланцюг. Вже в год. 8-й ранку тисячі людей автобусами, електричками, приватними автами, пішки, добиралися до місць, де вони мали стояти. У 9-й год. ранку кілька автобусів з членами УГС виїхали на 108-ий кілометр, щоб зайняти ділянку від цього до 122-го кілометра. Майже у кожного в руках — блакитно-жовтий прапор.

Від св. Софії першим стояв голова НРУП Іван Драч, потім керівництво НРУП, проти наглухо зачиненої брами стояли братчики Всеукраїнського Православного Братства зі священниками, відтак — члени місцевих осередків НРУП та різних незалежних

Безупинний шум вітру пронизав незабаром захоплений гамір і крик глядачів. У хаосі вітрового шуму, стукотіння сердець і крику пластунів різко вирізнявалося безупинне: Шух! — Шух! — Шух!...

Ще трохи, ще крок, ще два і забіліла стежка. Ось-ось, ось-ось і мені усміхнеться пере... Та непередбачений довгий стрибок сусіда, що, піднявши руки вгору і ще в лету звернувши трохи до права, лівою частиною досягнув мети.

Це був спільний старт до однієї мети.

Тоді я знав, що мій суперник — це Роман Шухевич. Але не знав, що стане він колись генералом, командиром Української Повстанчої Армії — Тарасом Чупринкою.

Була ще моя перша зустріч із Шухом, як його кликали пластуни.

(За „Молодим Життям” ч. 4 з 1955р.)

громадських об'єднань з Полтави та Одеси, з Січєслава (нині — Дніпропетровське) та Донецького, з Криму, Миколаєва, Станіславова, Харкова. За попередніми даними в акції взято участь більш як 200,000 учасників. На диво ввічливі й усміхнені міліціанти, принаймі до Києва та по трасі до Житомира, не тільки не перешкоджали, але навіть в дечому допомагали. Від 12-ої год. до 1-ої стояв святковий живий ланцюг.

Після год. 1-ої дня люди почали з'їжджатися й сходитися у Київ на Софійську площу, де в год. 4-й мав початися мітинг. Перед тим кілька тисяч з прапорами й гаслом „Слава героям УПА — борцям проти німецького-гітлерівських та московсько-більшовицьких окупантів!” пройшли маршем від пам'ятника Шевченкові через весь Хрещатик до площі св. Софії.

О год. 4-й тут було вже не менше як 80,000 учасників. Люди все надходили й надходили. Тисячі українських прапорів майоріли над площею.

Мітинг почався виступом поета, депутата Верховної Ради СРСР, голови ТУМ ім. Шевченка Дмитра Павличка, який привітав усіх із святом. Після нього письменник Борис Римошенко зачитав Четвертий Універсал Центральної Ради УНР. Потім було зачитано Акт Директорії та звернення Української Національної Ради ЗУНР про злуку західних та східних земель України.

Виступило понад 30 промовців. Після того хор заспівав стрілецьких пісень а всі люди, а їх зібралось близько 120.000 підхопили. Особливо урочисто про-

лунав національний гімн. Відразу опісля в 6-й годині вечора, більшість його учасників подалася до пам'ятника Кобзареві.

Деякі гасла підняті в часі акції та зібрань були „В єдності та незалежності — наша сила”, „1919 — добровільна злука, 1939 — примусове „освободження”, „Акт злуки ЗУНР і УНР — вираз спільного чуття одвічної цілості українського народу” тощо. Були також гасла на екологічну тематику та проти диктатури КПСС.

У Львові ланцюг стояв у три ряди. Видно було гасла яких автори вимагали волі України. У кожного — прапор. На трасі Львів-Тернопіль, де, за словами очевидців зібралось до 200,000 люди стояли на відстані 1-2 метрів. О 5-й год. вечора розпочався мітинг, який зібрав більше як 100,000 учасників.

Цього ж дня мітинги відбулися по всій трасі маршруту ланцюга, а також у всіх більших містах України.

ПЛАСТУНИ В ЗСА ПРИЛУЧИЛИСЬ ДО ЖИВОГО ЛАНЦЮГА ЄДНОСТІ В УКРАЇНІ

У зв'язку з проголошенням, що 21-го січня 1990 року в Україні проведуть „ланцюг єдності” поміж Києвом а Львовом, як доказ зрозуміння Акту Соборності України в дні 22-го січня 1919 року, Крайова Пластова Старшина в ЗСА дала доручення до усіх станиць перевести символічний ланцюг єдності.

Його переведено в неділю 21-го січня 1990 року в часі святочних пластових Апелів, що тоді відбува-

лися. Усі присутні на Апелях пластуни і пластунки та батьки пластової молоді і гості з України злучилися жовто-блакитною стяжкою в одне коло.

Надіємося, що юнацтво опише нам для „Юнака” як це відбувалося. В Нью Йорку пластуни заінціювали помимо ясного дощу таку символічну злуку зі своїми земляками після Служби Божої, коло церкви св. Юра.

3 подій у сучасній Україні

У ЛЬВОВІ РАДІСНО СВЯТКУВАЛИ РІЗДВО

Ще ніколи від часів Другої світової війни не святкували львів'яни так величаво і радісно Свят Вечора і усіх трьох днів Різдвяних свят як тим разом. Вже у Свят вечір молодь і старші групами ходили з вертепом та колядою по вулицях міста, відвідуючи рідних та знайомих. У день Різдва 7-го січня церкви були заповнені вірними, відбувалися концерти колядок у виконанні різних хорів, серед яких найбільшою популярністю втішався хор „Дударик”. Цей хор виступив також з концертом колядок на телевізійній програмі, яка цілий час проходила під знаком Різдва Христового і передавала колядки, віншування та привіти рідним.

Завершенням великих святкувань був однак переведений біля ратуша на Ринку Львова великий вертеп, на який зібралися тисячі осіб. З приводу так численного зібрання, ціле середмістя Львова було закрито для руху авт та трамваїв, а люди вільно

залляли цілий Ринок та поблизькі вулиці. Ратуш був прикрашений синьо-жовтим прапором, а на початок програми чотири „ангели” сповістили із чотирьох рогів ратуша народження Христа. На програмі були присутні численні представники комуністичної влади зі своїми дітьми і внуками. По полудні голова Міської ради Богдан Котик вітав мешканців зі святами Різдва.

Більшість українського населення Львова святкувала урочисто не лише 7-го січня, перший день Різдва, але також 8-го і 9-го як це було колись. Знаменним у цих святкуваннях Різдва Христового було це, що молодь і дітвора масово брали участь у них і дивували всіх знанням коляд, віншувань та дій вертепу.

На обкладинці того числа „Юнака” подаємо фотографічні фрагменти і тих святкувань Різдва у Львові.





СВІТОВА КООРДИНАЦІЙНА ВИХОВНО-ОСВІТНЯ РАДА

ЗАКЛИК ДО УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДИ

Січень 1990

Дорогі Молоді Українці —
Учні Шкіл Українознавства,
Члени Українських Молодечих Організацій!

Вам напевно відомо, що діється сьогодні в Україні, в нашій Батьківщині. Старші із Вас знають це з українських часописів, та й так розказують Вам про те Ваші Батьки, Вчителі, Виховники.

Вже з малку вчили вони Вас, що треба буде нам допомагати Україні, коли настане слухний час. І саме сьогодні цей час настав. Після довгої й важкої неволі українці знов можуть вільніше говорити про свої права на рідну Віру, Мову, громадські організації. Вони організуються, вони працюють, надолужують за довгі десятиліття невільного сну. Ви певно чули про Українську Гельсінкську Спілку, Народний Рух України за Перебудову. Товариство Української Мови ім. Тараса Шевченка, „Меморіал“, „Милосердя“ та багато інших. Всі вони — це знак, що ніякі ворожі заходи не можуть вбити нашого народу. При кожній найменшій нагоді він піднімається та починає жити.

Нам, розкиданим по всьому вільному світі — не досить радіти, що наші брати в Україні визволяються. Тому, що нам живеться куди краще, як їм, ми зобов'язані їм допомогати.

Ви, молоді, найкраще зможете зрозуміти своїх однолітків, дітей та молодь в Україні. І від Вас вони саме дожидають допомоги та підтримки. Ви знаєте, що в Україні сьогодні важко за найнеобхідніші навіть речі, харчі, одяг, шкільне приладдя. Вже й не говорити, що майже нема там українських дитячих чи молодечих книжок. А в нас їх не бракує. Саме й на те писали та видавали їх українці вже стільки літ, щоб передати в Україну. Ви знаєте теж про страшну катастрофу — атомовий вибух у Чорнобилі. Маємо вістки, що особливо багато українських дітей хворіють внаслідок цього вибуху, хворіють тяжко, а то й безвихідно.

Знаєте теж напевно, що різні наші установи та організації влаштовують збірки на допомогу Україні. І помагають дуже багато — але потреби там дуже великі і завжди ще багато людей, а в тому особливо дітей, потребують допомоги. Навіть не лиш харчами, одягом, книжечками. Навіть, коли будете



писати до них листи, щирі та привітні, і це дуже їм допоможе.

Численні наші школи включилися в цю роботу: збирають поміж учнями та між старшим громадством гроші, забавки, українські книжки, шукають шляхів, щоб ці речі передати чи переслати в Україну, шукають людей, яким допомога найбільше потрібна. Чи це не виглядає Вам на цікавий, захоплюючий проєкт? У Ваших школах Ви вчилися нераз, як творити комітети, плянувати й проводити в життя різні проєкти. Чому б не поспробувати Вам провести такий проєкт допомоги дітям в нашій власній Україні? Це ж прекрасний засіб Вашого вміння та сил!

Школа св. Софії в Міссіссага біля Торонто, в Канаді, провела велику збірку забавок для дітей в Україні — і сьогодні ці забавки вже в руках дітей. Школа „Самопоміч“ в Нью Йорку, в З'єдинених Стейтах Америки розпочала теж велику збірку та закликає до змагу всі інші українські школи по всьому світі. В тому — теж і Вас! Хіба не зумієте відгукнутися!?

Отже — нумо до праці, з молодим запалом та охотою! А про Ваші пляни та заходи пишіть до журналів Ваших Організацій, пишіть до Ваших

сусідніх українських шкіл, пишіть до Світової Координаційної Виховно-Освітньої Ради при Світовому Конгресі Вільних Українців, а ми постараємося поширити славу про Ваші добрі діла — як найдалі по світі. Хай усі знають та беруть приклад із Вас!

А українські діти надіються на Вас — не заведіть їх надій!

За СКВОР — у:
Голова Іроїда Винницька
Секретар Л. Х. Щур



**„ШКОЛА
БУЛАВНИХ”**



ЛІСОВА ШКОЛА

ГОЛОВНІ БУЛАВИ УПЮ

повідомляють, що

Міжкрайові Вишкільні Табори

ЛІСОВА ШКОЛА і ШКОЛА БУЛАВНИХ

відбудуться

від 23-го червня до 6-го липня 1990 року

УВАГА!

УВАГА!

УВАГА!

УВАГА!

ПЕРЕДПЛАТНИКИ ІЗ ЗСА

Перечитайте точно наліпку на цьому числі. Там найдете інформації про свою передплату. Починаючи із цим числом „Юнака” усі передплати від читачів із ЗСА приймають лише Станичні Референти Видань а для самітників канцелярія Крайової Пластової Старшини в ЗСА в Нью Йорку, при 144 Другій Авеню, поштове число 10003

ГЕТЬ СУМНІВНІ ДУМКИ!

(Вірш написаний з нагоди 40-річчя Пластової
Станиці у Філадельфії).



До землі Вашінгтона приплив корабель.
В перламутрових росах статуя свободи.
Бездержавних людей з таборами осель
привітала багата країна народів.

Що в них задумів, мрій, що палких побажань!
Тут відновимо Пласт! Спалахнули зіниці.
На цій вільній землі в нас багато завдань —
тоді — батько Ісаїв очолив станицю.

Перші Стежі, Княгині, Ті що Греблі рвуть,
Лісові Мавки, Хрестоносці, дружні Охи,
ще й Бурлаки й Чорти Лісові; їх маршрут
у нову бібліотеку, до Чортополохів.

Чорноморці додержують строгих вимог
на морях, а вірлиці і скоби — в просторах.
Лине пісня осіння із гірських доріг,
в рідній мові шле друзям привіт поза море...

Глянь кругом. Не блуди. Не спіши... постривай!
У новачки, у доні, сеньйорська вже хустка...
Геть сумнівні думки в час ясних сподівань!
Запорука нас жде, не безвихідна пустка.

Сороклітній альбом — пластування станок,
каже нам, що до праці не був ти байдужий,
а коли жовтодзюб — твого сина синок,
ти пластунський обов'язок виконав друже!

Обережно і бистро прямуймо вперед.
До майбутньої праці знайдеться охота...
Іскра льотом вірлиним полине на схід,
щоб сповнитись наснагою цінностей Дрота.

І відлунок молитви торкнеться до зір,
на перегляд збереться юнацтво бадьоре,
зв'яже вузол дружби на верхах рідних гір,
з пластунами із Києва, Хусту і Львова!

28. жовтня, 1989 р.

Зі сучасної України

МИСТЕЦЬКА ШКОЛА ДЛЯ ДІТЕЙ У ЗАПОРІЖЖІ

У мистецькій школі в Запоріжжі навчаються діти поруч обов'язуючої програми початкової школи додатково різного роду мистецтва: літератури, малярства, гри на інструментах, композиції пісень, музичних творів, бути артистами в театрі тощо. А маючи харч у школі, вони можуть шадити, час на спів у хорі, на гру в оркестрі, мають театральні вистави, вправляють спорт, ходять на прогулянки, — словом використовують час особливо продуктивно й корисно, з чого мають велику радість.

Ось, що написав один з учнів: „Я не знаю які люди будуть з нас по багатьох роках. Але я певний одного — кожний а з нас буде пам'ятати вчителів, які вчили нас бачити веселку понад землею". Веселку дитинства. Вона ніколи не завмре. Вона залишиться на завжди в дитячих серцях, — робить висновок вчителька.

Співпрацюймо і ми з такими вчителями та ентузіастами мистецтва, що готові працювати з дітьми. Є серед нас вчителі ентузіясти. Треба їм допомагати.

В Торонті заіснувало два дитячі хори, що їх диригенткою є ентузіястка дитячого співу Дзвінка Остафійчук, яка прибула з України цього року. Діти полюбили спів і свою вчительку-диригентку. Навчання співу відбувається двічі в тиждень. Перший виступ дитячого хору був на Святі 22 Січня 1990 року.



СПІВПРАЦЯ ЮНАЦТВА З „ЮНАКОМ”

Дорогі Юнаки і Юначки!

Минає вже особливий час Рік Української Мови, отриманий із святкуванням 175-річчя Народження Тараса Шевченка, якого Іван Дзюба назвав „великим явищем” і вічно живим — бо „невичерпним, нескінченим і незупинним”, а це пояснити можна словами „безсмертний”, „вічноактуальний”, бо його ідеї, думки в „Кобзарі” вивчаючи, ніколи не можна закінчити (так їх багато і такі вони глибокі!). І це всім нам — українцям, а зокрема молоді, треба усвідомити.

Тож і проголошений тут на поселеннях і в Україні Рік Української Мови і Рік святкування народження Тараса Шевченка не скінчиться. Він триватиме так довго, як вічно буде жити український народ.

Але звернімо нашу увагу до нашого щоденного життя. Всі ми завважуємо, що в „Юнаку”, і скрізь у пресі, бракує щораз більше дописів від молоді. А це ж журнал юнацький. Матеріал у ньому наскрізь юнацький, потрібний юнацтву:

- для доповнення української освіти,
- для підготовки до пластових проб, вмілостей, імпрез, а все це для плекання характеру,
- в „Юнаку” перші спроби „пера” майбутніх журналістів, письменників, поетів чи літературних критиків (так прийнайменше було в минулому!)

А щоб це все міг „Юнак” виконувати, треба його постачати відповідними матеріалами про життя і дію юнацтва, треба його читати.

Згадаймо хоч найважливіші форми співпраці з „Юнаком”.

Щоб ідеї, сугестії, заохота до проведення акцій, остороги перед небезпеками могли впливати на юнаків, треба їх знати, вести про них розмови на сходинах, в товариському співжитті, з батьками та іншими членами в родині. Порадьтеся зі своїми виховниками, батьками як засвоїти вам найкраще зміст „Юнака”.

Інша форма співпраці з журналом — це постачання його дописами. Добре мати в гуртку чи в курені, чи в станиці кореспондента, який заохочував би, збирав дописи та надсилав до редакції. Можна мати також і свої станичні, курінні журналіки, які могла б потім використовувати редакція.

Третя форма співпраці — це допомога адміністрації журналу. Дуже-дуже великі клопоти має Дирекція Пластового Видавництва з фінансами, що їх мають надсилати батьки до КПСтаршин, а КПС-и до ПВ-ва. А яка морока зі змінами адрес, коли пишуть батьки до В-ва скарги, що не дістають журналу. Пригадуйте собі взаємно про цей обов’язок. А крім того, давніше юнацтво дбало про матеріальну допомогу своєму журналові. Тепер цього не існує. Забули юнацькі гуртки та й індивідуально члени УПЮ та курені, що можна помагати „Юнакові” пластовими заробітками (улаштовують імпрези на цю ціль, збірка з нагоди колядування, замість подарунків для товаришок) — і жертвуйте на пресу, взимку заробляли колись чиншенням хідників зі снігу, миттям авт тощо).

„Юнака”, „Готуйсь” тепер бажають читати в Україні. Допоможіть у цьому своїм ровесникам!

Подруга Марта

ПЛАСТУНИ ІЗ ЗАГОНУ „ЧЕРВОНОЇ КАЛИНИ” ЗЛОЖИЛИ 17, 000 ДОЛ. НА НРУП

— Як інформує старшина Пластового Загону „Червона Калина”, цей загін, що складається із куренів сеніорів і старших пластунів, на свій останній 16-й вже з черги Великій раді у жовтні 1989 року постановив дати сьогоднішній Україні моральну і матеріальну допомогу, бо, як ствердили, „не можуть і не сміють в такий бурхливий для України час залишитися позаду”. На апель до всіх членів отамана загону пл. сен. Володимира Воловодюка і канцлера пл. сен. Богдана Кузишина, який пішов письмовою дорогою, сеніори і старші пластуни скоро та щедро відгукнулися. Досі зібрано вже 17, 000 доларів, а пожертви ще напливають. Гроші призначені на закуплення електронічних приладів до комунікації і публікації, комп’юторів, звукозаписувачів і копіювальних машин.

Своєю великою пожертвою пластуни із загону „Червона Калина” вже не вперше показали наявно своє зрозуміння служби Україні. Пластовий Загін „Червона Калина” був заснований ще у 1925 році в Стрию із членів 5-го куреня юнаків ім. Князя Осьмомисла. Спершу його членами були всі у старшопластунському віці, відтак ці самі члени створили курінь сеніорів. Із рядів „Червоної Калини” вийшли такі відомі постаті як Степан Бандера, Олекса Гасин, Олександр Бандера, Богдан Чухут, Ярослав Рак, Ярослав Падох, а в реєстрі загону десятки імен цих членів, що загинули в концентраційних таборах, у тюрмах чи у партизанських загонах як рядові ОУН і УПА. Цей загін перебрав також традицію 2-ої сотні УСС ім. Червоної Калини, яку передав отаман УСС д-р Никифор Гіряк.

УКРАЇНЬСЬКА ЛІТНЯ ПРОГРАМА (СПАДЩИНА)

для дітей віком 3-12 років

Їдемо по світі
українські діти,
їдем в Україну
нашу батьківщину.

Їдемо у Київ
у рідну столицю
скоріш їдьмо, діти,
будемо радіти.



Кожного дня з цією піснею починали діти день в українській спадщинній літній програмі навчання, спонорованої Бордом Освіти у приміщенні школи на вулиці Ферн у Торонті.

За програму відповідала й проводила учителька Іра Дрогобицька. До поміччї мала ще двох учителів, бо зголошених дітей було понад 50 у віці від 3 до 12 років. Діти були поділені на групи і кожна мала програму навчання відповідну до віку дітей. Діти приходили до школи з великим ентузіазмом, працювали з охотою, дарма, що були гарячі дні. Виявилося багато талановитих дітей у малюванні, музиці, співі, у грі в театрику, мистецтві слова — у віршах і мистецтві слова.

Старші діти працювали над проєктами про Україну: рисували мапи й виповнювали їх кольорами, будували українське село включно з деревами та криницею. Будували також і човни з дерев'яних дощок, робили звірята, птахи та інші речі. Любили робити різні іграшки з тіста: ляльки, метелики, черепахи, пташки, гусенята й качки. Менші діти виявляли свої здібності, продукуючи речі з пластилини, що на них було варто глянути. Вивчали азбуку, малюючи до кожної букви відповідну ілюстрацію — предмет, що його назва починається тією буквою. Малювали прекрасні малюнки водними фарбами й крейками, з кольорових паперів робили квіти, з яких

згодом великий вінок розміром пів стелі. З нього спускалися стрічки. Під тим вінком вивели згодом сценку „Котяче весілля”, учасники якого були в народних одягах, але мали, як і пристало котам хвостики. Діти чарували своїх батьків співом:

Що за гамір, що за шум
бубни грають бум-бум-бум!
Скрипки грають траля-ля,
то котяче весілля... і т.д.

Драматична сценка була введена на закінченні шкільки. В програмі були ще вірші (деякі діти самі їх складали), танки і спів, а також сольові виступи гри на піаніно. І не диво в цій школі було використано програми повністю, бо вчителька знає музику, малювання, інші роди мистецтва, як диригентура й ручні праці. Батьки з вдячністю оглядали праці дітей та подивлялися їх здібності, обдаровували учительку дарунками й квітами, зворушені з сльозима в очах прощали діти школу.

Візитация з Борду оцінила школу, як одну з найкращих, з творчою програмою. Цю оцінку подав д-р Дж. Югол (Вк. І. І. Ншгрфд).

Активність учительки Іри Дрогобицької всестороння: вона студіює українську літературу, вчить українських дітей в Рідній Школі УНО в Торонті, співає у хорі, що його провадить Володимир Колесник та який виступає на різних святкуваннях в Торонті та в інших містах Канади й ЗСА, її цікавлять також вчительські курси, що відбуваються в Торонті, як любительська музики складає пісні для дітей (приголовила до видання збірничок пісень для дітей!) А спонукою до такої активності є її любов до музики, мистецтва взагалі та й до дітей, яким з посвятою віддає свій час.

Т. Г.

КОНКУРС ДЛЯ ЮНАЦТВА

28 Курінь УПС „Верховинки” проголосив Конкурс Літературного Фонду св. п. Лесі Дзядів-Кульчицької на літературну творчість.

1. Теми для прози:
 - а) На Різдво поштар приніс...
 - б) На таборі
2. Вірші

Перша нагорода — 150 дол., друга 100 дол., третя — 60 дол. До участі в конкурсі запрошуємо членів молодечих організацій Пласту, СУМ і ОДУМ з усіх країн нашого поселення.

Твори просимо надсилати під псевдонімом, а прізвище з псевдом подати в окремій запечатаній конверті.

Слати на адресу:

Пласт, „Верховинки” (КПС),
144 Second Ave.,
New York, N.Y. 10003
U.S.A.

Реченець конкурсу — кінець квітня 1990 р.



ТРОХИ МАЛОГО ЗУСИЛЛЯ ЗМОЖЕ ПОВЕЗТИ ТЕБЕ В ДАЛЕКУ ДОРОГУ



Ти шукаєш за чотириколесним возом, що дає найкращий вислід його праці. Ти бажаєш мати машину з силою дізля, що використовує до краплі паливо. Гаразд, тут при малому зусиллі використані подані інформації, придадуться тобі. Це Провідник 1990 року Консупції Палива може відповісти на всі твої питання: з нього зможеш дістати відповідні вказівки, що їх устійнили завдяки інтензивним випробуванням і калькуляціям, що їх провели при продукції всіх машин на 1990 рік, що їх буде можливо використати на всіх ринках продажу в Канаді.

Завдяки цим інформаціям ти можеш зробити влучний вибір... свого авта, що уживає менше палива, допомагає щадити гроші, зменшує забруднення повітря і зберігає наші природні ресурси.

І це візьме тебе в далеку дорогу!

Путівник можна мати безкоштовно, вивопнивши тільки нескладний формуляр і надіславши на подану адресу:

Безкоштовний Путівник
1990 Консупції Палива
Транспорт в Канаді
Оттава, Онт.

Free 1990 Fuel Consumption Guide

Transport Canada
Ottawa, Ont.
K1A 0N5

As soon as possible, send me a copy of
the 1990 Fuel Consumption Guide

Name

Address

City

Province Postal Code



Transport
Canada

Transports
Canada

Canada

КУРІНЬ — СІРОМАНЦІ

Плем'я СІРОМАНЦІВ — Курені УСП і УПС — відбуло свою Велику Раду 3-го грудня, 1989 в пластовій домівці в Ньюарку. В програмі нарад головні теми були: звіти діловодів куреня, особисті звіти активності всіх членів Плем'я, гутірка про сучасні події на Україні, дискусія про ролі Сіроманців і Пласту у допомозі України, гутірка про Крайовий Пластовий З'їзд, гутірка про наради КПС-ів і ГПБ в Торонті та наради Сіроманців над пляном праці на майбутній рік. Після формальної частини і закриття нарад ще оглядано відео-стрічку з України із Зборів Руху і слухано аудіо-стрічку. Ця програма відзеркалює історію та традиції членів Плем'я Сіроманців.



Племінний пл. сен. Любомир Явний іменує на Великій Раді „куцохвостого” ст. пл. Павла Білинського повним членом — Вовком

Історія Плем'я Сіроманців почалася у 1952-му році, коли самостійний гурток старших пластунів оформився, як старшо-пластунський курінь під назвою „Сіроманці” (рід вовків) та патрона пл. сен. Андрія Гарасевича — пластуна, альпініста, поета, музики.

Від початку свого існування Плем'я проявило жваву видавничу діяльність. Члени-Вовки — дописували до пластових журналів „До Висот”, „Юнак”, „Готуйсь” та видавали одноднівки та інформативні листівки на старшопластунських з'їздах, на Святах Весни та на Ювілейній Зустрічі з нагоди 50-ліття Пласту.

В 1959 р. Плем'я видало книжку поезій нашого патрона Андрія Гарасевича під назвою — „До Вершин”.

В 1967 р. випустили пластинку сіроманських пісень — „На крилах мрій”. Вся музика та майже всі слова пера Сіроманців.

В 1972 р. Плем'я видало одноднівку з нагоди ЮМПЗ на Вовчій Тропі під назвою — „Іскри Дружби” і також в 1982 р. видало різні одноднівки з нагоди ЮМПЗ на Вовчій Тропі.

В 1983 р. Плем'я зорганізувало канойкарську прогульку для юнацтва в горах Нью Йорку і в 1984 р. зорганізувало канойкарський табір для юнацтва на озерах і ріках північного Нью Йорку.

В 1987 р. Плем'я видало з нагоди ЮМПЗ в Канаді і 1000-ліття Хрещення України так звану „Жовту книжку” — одноднівку для юнацтва.

Зв'язок між членами Племени втримується через місячний часопис „АВУУУ!” який перебрав цю функцію від відомого Сіроманського листка „Там-Там”. Цей інформаційний листок включає дописи членів, інформації про події в сучасній Україні і в Пласті та статті про громадську діяльність індивідуальних членів Племени.



Члени куреня УСП — Сіроманці — Вовки: від ліва ст. пл. Роман Білинський, ст. пл. Павло Білинський і ст. пл. Андрій Котляр

Члени Плем'я виконують пластову працю по адміністративних (ГПБ, КПС, станичні пости) та виховних (впорядники, члени таборових проводів і булав) лініях. Члени також беруть провідну ролі в праці допомогти Україні. Наприклад, тепер члени стараються подбати за оформлення і стандартизацію української азбуки в персональних комп'ютерах для України, про збирання грошей та перевезення комп'ютерів для Руху та інших в Україні, охорону і плекання української мови у формі створення америка-



Учасники Племени „Сіроманців” на Великій Раді 3-го грудня 1989 р. в Ньюарку

нської Філії Товариства для збереження української мови ім. Т. Шевченка, і оборону і відновлення української церкви на Україні у формі створення Комітету Оборони Релігії в Україні та інші.

Плян праці Плем'я на цей рік включає продовження вище згаданих проєктів пов'язаних з Україною, Сіроманську Зустріч на Вовчій Тропі на „Меморіал Дей”, щоби працювати над підготовлення оселі на літні табори, фінансово підтримати друкування спеціального числа „Юнака” на Україну та інші землі де знаходяться українці, відбуту Малу Раду під кінець вересня на Союзівці і Велику Раду в листопаді 1990 р., та інші різні речі.

Курінь має членів в ЗСА, Німеччині і Канаді, та запрошує пластунів і зацікавлених видавництвом, в

праці допомоги Україні, пластовим і громадським провідництвом, мандрівництвом та іншими ділянками зголоситися до кандидатури в курені через Лисого Вовка (Курінного УСП СМ) і Тата Куцих (референт кандидатів).

СКОБ! АВУУУ!

ст. пл. Роман Білінський, СМ
Лисий Вовк і Тато Куцих

адреса:
ROMAN BILYNSKY-SIROMANCI
C/O PLAST, INC — KPS
144 SECOND AVENUE
NEW YORK, NY 10003-8305





Наталка Гіммельрайх, 17 років.

МОТИВАЦІЯ

Кожна людина керується власними причинами у своїх діях та задумах. Наприклад, Генрі Форд мав певний мотив для поширення своєї антисемітської філософії. Мусоліні підтримував німецький фашизм, а знову російська дворянка Вікторія мала свою мотивацію для підтримки протикомуністичного руху. („Хто фінансує Гітлера”). В різні часи мого життя, і я мала різні підстави для моїх задумів і вчинків: деякі з них я вже здійснила, а деякі мусять ще почекати. Моїм найбільшим наміром в житті, скінчивши освіту, подорожувати по світі. Особливо хочу побувати в Канаді, Україні, Америці й Німеччині.

Для деяких людей головною підставою життя є розбагатіти, бути заможними та впливовими. Багато людей думають що успіх в житті міряється грошима. Інші вважають, що успіхом в житті є здобуття освіти, та звичайне змагання до покращення.

Науковці й дослідники мають багато мотивації у своїх прагненнях знайти ліки проти пістряка та „Aids”. Є частина людей, що має цілком відмінні заміри в житті, вони відсувають власні вигоди та свій добробут на другий план, а допомагають людям в потребі: бездомним, безробітним, калікам тощо.

Дехто хоче здобути собі визнання світу, щоб бути відомим, ризикує своїм життям, виконуючи небезпечну працю. Але більшість людей прагне лише спокійного, затишного життя і задоволення тим, що мають.

Для мене головною метою в житті є здобути освіту та відвідати інші країни, де я маю родичів і

приятелів. В 1987 році я їздила до Канади разом з українськими пластунами на пластовий злет, де познайомилась з пластунами інших країн, та придбала приятелів, з якими ще дотепер листуюсь та маю надію ще з ними побачитись.

Хотіла б також побувати в Німеччині, звідки походить частина моїх предків. Уже два роки, я листуюсь з приятелем пера в Німеччині й надіюсь ще з ним також колись побачитись.

А головним моїм наміром є відвідати мою батьківщину — Україну, де народжені мої батьки, та де живе багато моїх родичів з якими я ще не знайома й ніколи не бачилась, хоч з багатьма ми листуємось.

Крім того, я хотіла б побачити чудову нашу країну, про яку так багато вчили мене в українській школі. Я є певна що вона є ще краща, ніж на малюнках, і я не буду розчарована. Також буде цікаво побувати між людьми, які говорять лише по-українському, чого так бракує тут в Австралії.

Кожна людина повинна мати певні заміри в житті, це спонукає її думати в різних напрямках та йти до здобуття своєї мети. Мої задуми дають мені надію та спонукають до праці, щоб досягнути їх.

Цей твір Наталки Гіммельрайх, студентки матурального року в Нобл Парку (Вік.), пластунику дістав 2-гу нагороду в 60 доларів на 12-му конкурсі молодечої творчости 16-го жовтня 1989 р. Конкурс проголосив свого часу Літературно-мистецький клуб ім. Василя Симоненка в Мельборні.

Мюнхен, 12-го грудня 1989 р.

До редакції „Юнак”
пл. сен. Ольга Кузьмович

З нагоди Різдва Христового шлемо щиросердечні побажання радісних Свят та щасливого Нового Року.

Нехай новонароджене Дитя-Божє зішле на Вас на нашу пластову Родину на батьківщині і в діаспорі та на наш Народ усі свої ласки.

СКОБ!

За Крайову Пластову Старшину
Марта Мялковська — голова



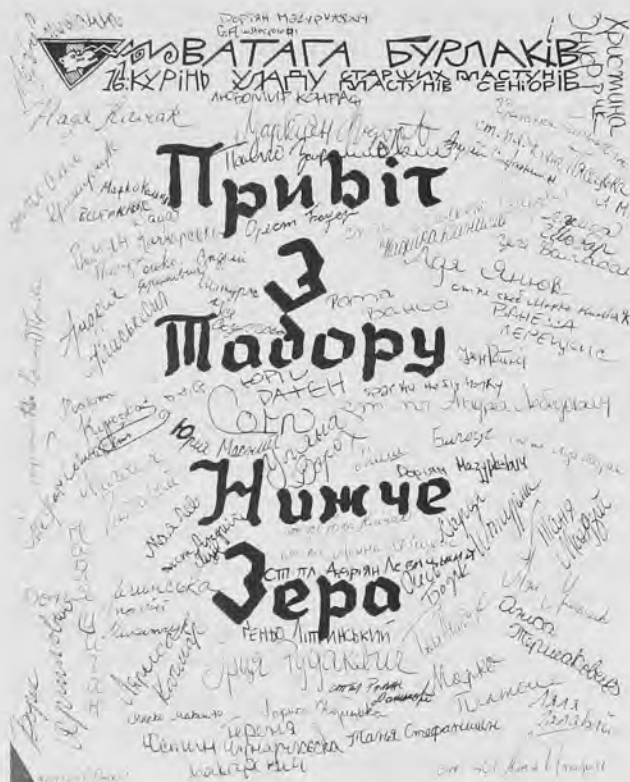
ПРИВІТИ ДЛЯ „ЮНАКА”

В останніх місяцях ми дістали декілька привітів, що для нас доказом, що наші читачі та прихильники нас не забувають.

З приводу Різдва Христового привітали нас окремо: Крайова Пластова Старшина в Німеччині, гурток „Лисиці” із 6-го Куреня УПЮ-ок у Чикаго і наш пильний дописувач з Бразилії Корнелій Шмулик.

З Різдвом привітали нас також Карло Собенко з дружиною з Аргентини і переслали 10 дол. замість повідомлення про народження першого сина Богдана.

Учасники лещетарських пластових юнацьких таборів в ЗСА і Канаді переслали свої великі та повні підписів привіти.



Окремий гарний привіт для „Юнака” з Аргентини прислали учасники зустрічі членів Крайової Пластової Старшини із гостями зі ЗСА та Канади з приводу посвячення пам'ятника Т. Шевченка у Бразилії. Гостями були пл. сен. Слава Рубель і пл. сен. Соня Скрипник.



ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ ОДЯГ

Не мода, а функціональна доцільність визначає прикмети лещетарського одягу. Ідучи, лещетар витворює багато тепла і при тому менше, чи більше пітніє, — все одно, скільки має на собі одягу і байдуже, яка температура надворі. За рахунок тепла тіла, вода — основний складник поту — перетворюється в пару, яка мусить якось продіставатися назовні, — інакше тіло змокріє. А мокре тіло в холодному середовищі — за фізичним законом — незвичайно швидко втрачає тепло.

Завданням одягу є вдержати нормальну температуру тіла, 37° С (98. 6° С), пропускати назовні лиш надмір тепла та зберігати шкіру сухою. При тому одяг повинен бути легким, не здавлювати тіла, ні утруднювати його рухів. Немає такої одної одягу, щоб виконувала всі ці вимоги. Тому лещетарський одяг складається з трьох частин, чи точніше сказати — з трьох окремих шарів, кожний з них — з іншим призначенням.

Внутрішній шар, найближчий до тіла, — найважливіший. Він мусить ізолювати тіло від холоду і — що важніше — держати шкіру сухою.

Другий шар — це основний ізоляційний шар. Він творить обгортку повітря довкола тіла і так береже лещетаря від холодного довкілля.

Третій шар, зовнішній, повинен бути великою мірою непромокальний, щоб хоронити лещетаря від вітру та снігу, а рівночасно пропускати піт та надмір тепла назовні. Зовнішній одяг шиють з дуже щільно тканого матеріалу, або тканини, що пройшла спеціальну хемічну обробку. А сама одяга: вітрівка, жакет чи куртка, має бути дещо більшого розміру, ніж звичайно.

Кожний з цих шарів і всі разом мусять пропускати повітря, поволі, але пропускати. Непроникливий одяг — це рухома лазня на лещетах. Проникливість тканини можна перевірити так: держимо її близько уст і дихаємо. Якщо з другої сторони відчуваємо на долоні теплий струмінь повітря, тканина — прониклива. Ці три шари виготовляють з різних тканин, адже кожна з них має відмінне завдання. Модерна технологія винайшла чимало синтетичних волокон, з яких тчуть тканини, придатні до лещетарського одягу. Варто на деяких зупинитися. До переліку треба включити теж вовну, природне волокно, відоме людині з давніх давен.

1. Зачати, мабуть, треба від бавовни, також природного волокна. Про неї треба згадати з іншою метою. Бавовняна одяга, така бажана влітку, — непридатна для лещетаря. Найперше — вона лиш

слабенька ізоляція, бо зашвидко пропускає тепло. А вже ніяк вона не годиться для спідньої білизни, тому що добре вбирає в себе вологість та неймовірно поволі висихає; а мокра білизна на тілі в зимі — це початок серйозної небезпеки.

2. **Поліпропилен** — це дотепер найкращі синтетичні волокна, з яких тчуть спідню білизну. Вона розтягається і тісно пристає до тіла. Волокна поліпропилену не вбирають у себе вологости, а забирають її зі шкіри, а далі вже тепло тіла „переносить” вологість до середнього шару. Шкіра під цією тканиною є суха, а це найважливіша охорона перед холодом. Ця білизна — переважно біла, але буває і темно-синя; біла — краща, повільніше пропускає тепло. Таку білизну треба прати у холодній воді і не слід сушити при високій температурі.

3. **Вовна**. Це прекрасний ізоляційний матеріал. Вона не стискується і тому завсіді вміщає в собі повітря, що сповільняє утрату тепла. Вбирає вона, щоправда, вологість, але навіть і тоді, коли вода творить аж 16% її ваги, вона — хоч і мокра — ще далі ізолює. Вовняні тканини, які механічно дещо слабкуваті, зміцнюють інколи малою домішкою найлону.

4. **Синтетичне руно**, або козушок (fleece). Це щільно ткані довгі і тонесенькі волокна поліестеру. Цей штучний козушок добре пропускає вологість, не вбирає в себе так багато води, як вовна і дуже швидко висихає. Як ізоляційний матеріал — це поважний конкурент вовни.

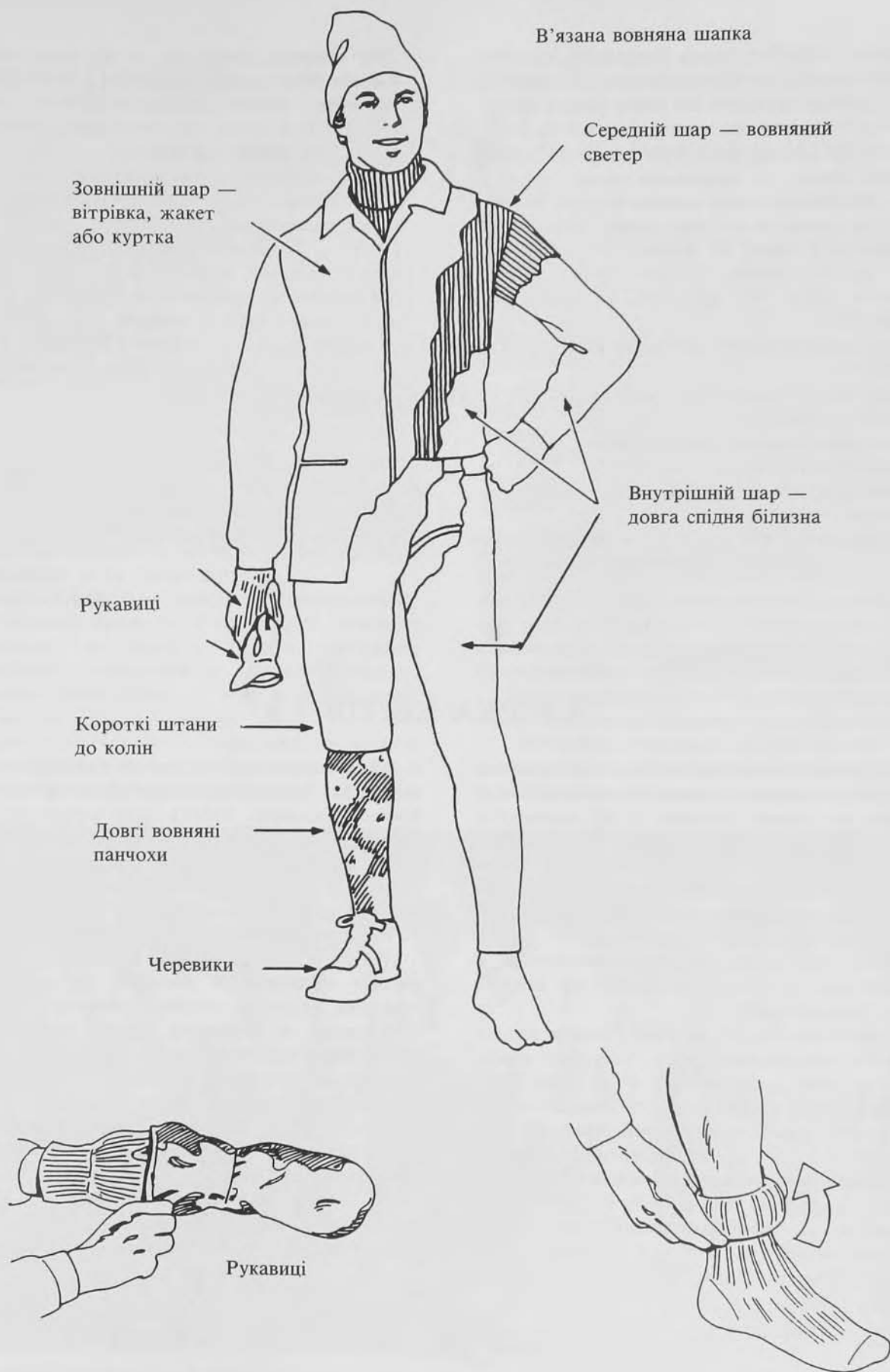
Перед пранням вивертаємо одяга. Перемо в літній воді і сушимо при хатній температурі.

5. **Плюш з поліестеру** (pile). Це матеріал подібний до синтетичного руна, але тонший — тому слабший як ізоляційний матеріал.

6. **Поліестер**. Це легкі і тривкі волокна, які часто тчуть також разом з іншими волокнами. Наприклад попеліна (poplin), це суміш найлону, поліестеру і бавовни; вживають її інколи для зовнішнього одягу.

7. **Найлон** — відомий ще з 1928 року. Це міцні, тривкі волокна, що не вбирають у себе води. Найлонова тканина добре хоронить від вітру і снігу, але заповільно пропускає тепло назовні. Найлон успішно вживають у суміші з іншими волокнами. Взагалі синтетичних тканин з різних волокон, у різних пропорціях — відомих під прерізними назвами — багато.

Кожний шар — це звичайно одна одяга, але тільки погода та рівень фізичного зусилля визнача-



ють і якість, і кількість одєжі. Наприклад, змагуни не вживають одєжі, що відповідає третьому шарові, бо їхній організм витворює без упину багато тепла. А пересічний лещетар, що зупиняється хоч би на кілька хвилин, може потребувати додаткової зовнішньої одєжі, — наприклад парки, ще й з капuzzою, бо почерез голову людина втрачає до 40% тепла. В той же час на миттєву зупинку може треба лиш підтягнути зипер на вітрівці, чи надягнути капuzzу, що на жакеті. Втрату тепла можна регулювати також то знімаючи, то надягаючи зовнішній одяг.

Отже лещетарський одяг може складатися з таких частин:

1. В'язана вовняна шапка, на довшу прогулянку — запасна в наплечнику.
2. Спідня довга білизна з поліпропилену.
3. Вовняний светер, не затісний.
4. Короткі спортові штани (knickers); у довгих штанах тяжче рухатися.
5. Вітрівка, жакет або куртка — не затісна; побажано — з капuzzою і з еластичними манжетами.

6. Довгі вовняні шкарпетки, а під ними короткі вовняні або з поліпропилену (не з бавовни!).
7. Черевики — шкіряні, середнього профілю, вигідні, 1/2'' (13 мм) довші, ніж точна міра; побажано, щоб з повстяною підкладкою.
8. Камаші до колін, щоб не попадав сніг між шкарпетку і черевик; мусять пропускати повітря. Примітка: на ілюстрації камаші не зображені.
9. Рукавиці. За кожним кроком лещетаря все тіло його огрівається, за винятком рук, які повільніше обігріваються і швидше охолоджуються. Рукавиці, з одним пальцем, повинні бути всередині з вовни або іншого ізоляційного матеріалу, а зверху — шкіряні. Добре, щоб були з манжетами — для охорони зап'ястка.

Нема суттєвих різниць між одягом лещетаря та лещетарки, бо їх носять у тих самих умовах, і вони виготовлені з тих самих матеріалів. Різниця — лиш у крою та ще хіба в барвах, як данина моді.

Д.Щ.

ЦІКАВЕ НАВКОЛО НАС

АЗБУКА КВІТІВ

Під тихими зорями червня зацвітає чарівна квітка з легенди — **неопалима купина** або **ясенець білий** (подекуди на заході України її ще називають **червоною рutoю**). Коли на спаді безвітряного літнього дня до куща купини піднести запаленого сірника — невидима хмарка з летких етерних олій спалахує тремливим зеленкувато-голубуватим або жовтогарячим полум'ям. Кілька секунд — і воно згасло, а сам ясенєць лишається неушкодженим.

Ось яку легенду переповідають про цю квітку і зараз на Тернопільщині.

...Орди чужинців топтали землі Поділля, палили міста і села, вирізували чоловіків, гвалтували жінок, гнали у рабство тисячі людей. В запеклих січах вороги щербили свої мечі і не змогли збагнути що дає силу народові цього загадкового краю, бо на згарищах виростали нові селища, на сплундрованих копитами коней полях знову колосилася пашня.

Врешті вони дізналися, що силу ту дає цій землі дивовижна квітка. Але скільки не пробували знищити її, спалити, — все було даремно. І великий страх западав напасникам у душі, пік вогнем їх мозок, наповнював божевіллям очі.

За легендою, під час одного з нападів чужинці полонили і закували на галеру хлопця з Поділля на ймення Тимофій. Багато сліз виплакала його наречена Мар'яна. Вона знала, що з галери ніколи не повертаються до рідного краю. В каторжній роботі невільники забувають батьківщину, матір, кохану. Саме на це і сподіваються вороги. Рабів без пам'яті та минулого навіть звільняли з кайданів.

Коли з Поділля відлітали у вирій журавлі, дівчина попросила їх знайти у синьому морі і передати коханому гілочку неопалимої купини. Побачивши її. Тимофій згадав, що він син волелюбного народу, а принесена журавлями гілочка — це квітка його рідних Медоборів. І напали бранці на охорону, захопили галеру, скинули в море пихатого купця. До рідного берега вони летіли, мовби на крилах. Гілочка неопалимої купини була їх провідною зіркою.

...Кажуть, коли на землю падають зорі, їхній вогонь переходить у цю квітку. Щоб вона була неопалима, як саме життя українського народу.

За „Українськими Вістями”



ЛЕВКО ЛУК'ЯНЕНКО В ТАБОРІ „ТАРАСОВА НІЧ”, НІМЕЧЧИНА, 1989

Влітку 1989 року відомий нам захисник прав України — Левко Лук'яненко, перебуваючи в Європі, відвідав пластовий табір біля Мюнхену 4 серпня цього року. Його вітала голова КПС — пл. сен. Марта Мялковська. Подаємо текст цього привіту:

„Ми вітаємо Вас, Пане Лук'яненко, як голову Української Гельсінкської Спілки на нашому таборі.

Вже від 1953 року в цій чудовій природі, далеко від галасливого цивілізованого світу — стараємося створити наш мікроукраїнський світ. На час таборування з'їжджається наша молодь, щоб спілкуватися тільки українською мовою, вивчити дещо з українознавства, поспівати і забавитися разом. І щоб відчутти те, що не зважаючи, що ми ж з різних країн світу, та всі українці.

Події в Україні були завжди центральною темою нашої виховної програми. Наша молодь слідує за політичною ситуацією в Україні, за долею українських інтелектуалів, правозахисників, політичних провідників, до яких в першу чергу належите Ви, Пане Лук'яненко.

Наша пластова організація заохочує молодь розвивати живий контакт з Україною, а навіть в деякій мірі уможлиблює молодим людям поїздки в

Україну. Як Ви уже в розмові зі мною потвердили що такі зв'язки конечні. Наші земляки можуть переконатися, що можна зберегатися від асиміляції, а для нас це надзвичайне пережиття, так як це сказала недавно юначка з Канади: „...щойно на кровній Батьківщині почула я себе справжньою українкою”.

Сподіваємося, як дасть Бог, може вже недалеко той час і ми зустрінемося з Вами у пластовім таборі на нашій Україні”.

Крім привітання у таборовій одноднівці поданий також життєпис Левка Лук'яненка. Подаємо його юнацтву в скороченні:

Левко Лук'яненко за професією правник. Тепер він очолює Українську Гельсінську Спілку, яка дбає, бореться за права людини, збирає документи про ті події, у яких і тепер, коли діє демократизм, цих прав у Радянському Союзі не респектують. Відомо, що в недалекому минулому члени УГСпілки були арештовані і засуджені на 10 років концтаборів і 5 років заслання. Проте УГСпілка не переставала діяти. На місце арештованих приходили нові члени.

Лук'яненко народився 20 квітня 1927 року і молодим хлопцем був 8 років у війську. 1961 року його арештували вперше, був присуд смерти за те,



Юрій Бадзьо з родиною на відвідинах пластового табору в Німеччині літом 1989 р.



Л. Лук'яненко на пластовому таборі в Німеччині літом 1989 р. на розмові з юнацтвом

що висловився за право України (згідно з конституцією СРСР) відокремлення від Радянського Союзу. Але засуд цей змінено. У 1977 році Лук'яненка арештовано вдруге, засуд був 10 років концтаборів і 5 років заслання. Цього разу Лук'яненко відбув 10 років і 1 рік заслання, бо настала амнесія політичним в'язням. Його свобода і цим разом була дуже релятивна, бо за ним слідували, зустрічатися з людьми він не мав права, мусів бути дома в певних годинах. В таких умовах він написав книжку: „Що далі”. В ній розповідає про „перестройку” і що саме він про неї думає.

Автор біографії Л. Лук'яненка — пл. уч. Тарас Компта-Заяць у таборній одноднівці висловився що Лук'яненко має дуже сильний характер. Не всі люди можуть витримати 20 років таборів, 6 років заслання, 8 років війська і 2 роки нагляду міліції. Все це виходить на 36 років без волі, більше, ніж половина його життя. Ставши членом УГСпільки, він далі числиться з можливістю арешту. Але після перебування в Європі на волі, він повертається в Україну, бо кличе його туди почуття обов'язку супроти рідного народу.

СВЯТКОВА ВАТРА

У п'ятницю — 4 серпня завітав до нас Левко Лук'яненко. Стародавнім звичаєм ми його привітали хлібом і сіллю, а також підготували святкову ватру, присвячену Тарасові Шевченкові. Подаємо дещо про цю ватру.

Левко Лук'яненко разом з представниками новацтва і юнацтва розпалили ватру. Всі разом заспівали „Заповіт”. Потім новаки й юнаки рецитували вірші. Поміж віршами співав наш таборовий хор дві пісні на Шевченкові слова: „Рече та стогне Дніпр широкий” та „Думи мої...”. Несподіванкою було те, що дівчата грали на бандурах і співали „Встає хмара” і „Гамалія”.

Ще добре ми не розспівалися, коли вже наша програма дійшла до кінця. На прохання нашого Гостя ми заспівали ще пару веселих таборових пісень. Але ми мусіли попрощатися, бо було вже пізно. Разом з новацтвом та прибулими гістьми зробили ми величезне коло й заспівали таборове „Ніч вже йде...”

Хотіли б ми ще згадати, що пан Роман Кулич відкрив наші „чудові” голоси та завдяки його допомогі змогли ми заспівати на святковій ватрі.

пл. розв. Ева Борсук
пл. уч-ці Ксеня Керницька
і Міра Борсук

КВІТКА СПІВАЄ ЗНОВУ!



Довго очікувана друга збірка народних пісень Квітки ЦІСИК появилася під фірмою KMC Records Co у формі касеток і компактного диску „СД” під заголовком КВІТКА — ДВА КОЛЬОРИ.

Цей музичний випуск сполучує традиційні романтичні народні пісні з модерними любовними піснями наших народних композиторів і тому він промовляє до всіх поколінь, старших, молодших і наймолодших піснями: „Ой не світи місяченьку”, „Тече річка невеличка”, „Коломийка”, а також новішими „Я піду в далекі гори” В. Івасюка, „Де ти тепер” і „Два кольори”.

Всі 15 пісень платівки опрацював музично композитор Джек Кортнер високо по мистецьки й оригінально.

Чудовий голос Квітки супроводжує велика оркестра, складена з найкращих ньюйорських камерних музик і її сестра Марія Цісик при фортепіані.

КВІТКА — ДВА КОЛЬОРИ є першим українським альбомом досконало технічно записаним на найновіших апаратах звукозапису „Digitally recorded” в студії Clinton Recording Studios, Inc. де виконали свої платівки славні американські співаки Пласідо Домінго, Вітней Гюстон, Даяна Рос і інші.

Його видрукував і технічно оформив добре знайий інженер Ед Рак.

Нова платівка Квітки є продовженням першого альбому „КВІТКА”, який здобув чотири перші нагороди на Музичному Фестивалі в Едмонтоні, Канада в 1988 році.

Квітка, дочка покійного Володимира Ціска, широко відомого і шанованого скрипаля — мистця і вчителя, почала свій музичний досвід уже від дитинства, виростаючи в атмосфері української громади в Нью Йорку. Свої юнацькі роки була активною пластункою, належала до Пластової Станиці в Нью Йорку.

Від багатьох років Квітка професійно працює для оголошень на телевізорі і по радіо; всюди зазначає своє українське походження.

Одне з добре знайомих найновіших оголошень це Ford Motor Company's „Have you driven a Ford lately?”, де не тільки записаний її голос, але вона також виступає перед телевізійною камерою. Це оголошення є дуже популярне в стеях Арізони, Невади і Кольорадо. На нього відгукнулося багато американців, замовляючи Квітку першу і другу платівку. Не розуміючи української мови вони пишуть

листи, повні захоплення нашою музикою і голосом співачки.

Робиться серйозні старання офіційно переслати КВІТКА — ДВА КОЛЬОРИ на Україну, щоб і там почули її голос, щоби і там знали про її любов до рідної української музики.

КВІТКА — ДВА КОЛЬОРИ — касети в ціні 10. 98 дол.

Компактний диск в ціні 15. 98 дол. можна замовити через компанію ЄВШАН, купити в українських місцевих крамницях, або набути висилаючи чек до

RVC RECORDS CORP
76 Minuteman Road,
Ridgefield, CT 06877



СПОРТ

В МАРАТОНСЬКОМУ БІГУ В НЬО ЙОРКУ БРАЛИ УЧАСТЬ ПЛАСТУНИ

Напевно багато читачів „Юнака” знає, що осінню відбувається рік річно в Нью Йорку великий Маратонський біг вулицями міста, в якому беруть участь тисячі бігунів з цілого світу.

В 1989 році поміж 24, 000 учасниками було четверо молодих українців. А це ст. пл. Віра Чума, член Куреня УСП „Спартанки” з Нью Джерзі, ст. пл. Андрій Малецький що постійно живе в Торонті але тепер перебуває в Нью Йорку, Остап Мойсяк також з Торонто і Богдан Озорчук з Рочестеру.

Ст. пл. Віра Чума, яка відома серед пластунів зі своєї знаменитої спортової заправи здобула найкращий час і як подала американська преса була



Учасники Маратонського бігу в Нью Йорку: ст. пл. Віра Чума і ст. пл. Андрій Малецький після їх нагородження з батьками В. Чуми



Ст. пл. Віра Чума і ст. пл. А. Малецький в пластиковому накритті після закінчення бігу

першою жінкою серед змагунок з Нью Джерзі, де вона проживає. Вона перебігла трасу 26 миль і 385 ярдів за 3 години і 33 хвилини. А. Малецький перебіг цей самий простір за 3 години і 35 хвилин, О. Мойсяк за 3 години і 59 хвилин, а Б. Озорчук за 4 години. Усі вони закінчили маратон у добрій фізичній формі, а ст. пл. В. Чума вже вдруге брала в ньому участь.

Гратулюємо сердечно її та її друзям і бажаємо на черговий рік ще кращого успіху!

КРАЙОВІ ЗМАГАННЯ — ТЕНІС І ПЛАВАННЯ НА „СОЮЗІВЦІ”

Уже 34 роки тривають ці змагання. У змаганнях беруть участь сеніори й юнацтво з ЗСА і Канади. Вони — змагання, мають уже свою історію, свою традицію. Провід Українського Народного Союзу разом із спортовими провідниками з УСЦАКУ в присутності змагунів і гостей ногороджують спортсів здобутими нагородами — відзнаками та грошовими стипендіями. У „Свободі” появляються дописи та багато фотографій про цю спортивну подію, яка відбувається влітку та є дуже популярною серед українських спортсменів. Бо й мета цієї діяльності плекати замилювання до спорту серед загалу громад, а зокрема серед дітей і молоді.

В змаганнях, що відбулися при кінці серпня, 1989р., а святкове закінчення їх відбулося 4 вересня, була також своєрідність, бо учасницею групи старших юначок була 12-літня юначка-пластунка Лариса Кондрацька з Торонта, вона ж і ентузіястка спорту та успішна учениця у школі українознавства. Виглядом Лариса була схожа на старшу юначку (про це свідчить її фото!) тому й вона змогла брати участь у групі зі старшими.

Можна уявити собі ту радість, з якою вона сприйняла свою спортивну перемогу, а до того й відзнаку та стипендію. Лариса робить велику пропаганду українському УСЦАКУ й УНС серед молоді. А це дає запоруку, що й сама вона буде в



Юначка Лариса Кондрацька здобула першу нагороду в спортових змаганнях влітку 1989 року. Вона з щасливою усмішкою, а радіє за її перемогу приятель родини головний редактор „Свободи” Зенон Сникіт і літовиховник. Змагання відбувалися на оселі „Союзівка”.

майбутньому учасницею змагань на „Союзівці”. З УНС зв’язана вона також і тому, що її дідусь Богдан Зорич був співробітником і бабуся є тепер працівницею у системі УНС.

Т. Горохович

ЛЕЩЕТАРСЬКИЙ ТАБІР



Учасники і провід лещетарського табору в ЗСА „Нижче зерна” — грудень 1989 р.

У ЛЬВОВІ ВІДНОВИЛИ ДІЯЛЬНІСТЬ КЛК

До ЗСА — наспів зі Львова лист яким повідомляють, що там відновлено діяльність Карпатського Лещетарського Клубу. Цей зворушливий лист — це звернення до „засновників та учасників КЛК”, а зміст його настільки цікавий, що подаємо його в цілості, пропускаючи лише прізвища.

„Посіяне та залишене в Україні зерно наших ділів, які заклали Карпатський Лещетарський Клуб, проросло і дало свої пагони в 1989 році. У вересні товариство молодих львів'ян проголосило відродження у Львові клубу. Знайдений у скрині бабусі статут КЛК зразка 1935 року ліг в основу нового. Головою КЛК обрано молодого львів'янина...

Успадкувавши від свого попередника назву та основні засади діяльності, товариство має на меті відродити добрі спортивні традиції українських лещетарів, а також плекати народну культуру бойків, лемків, гуцулів та українського народу в цілому, з метою пробудження національної свідомості збайдужилого обивателя.

І не знали ми, що пройде з того часу лише три місяці і в руки одного з нас потрапить виданий нещодавно в Нью Йорку літопис Лещетарського Клубу, який засвідчить, що ідея національного спорту, виношувана в умах наших співвітчизників півстоліття тому, — жива і не переставала жити, хоч і вихром долі занесена за океан.

Мабуть, чимало української молоді, вихованої та виплеканої в КЛК, не було в Україні й не бачило

гір, що дали назву клубові. Та й ви, засновники та учасники Карпатського Лещетарського Клубу, волею історії розсіяні по світові, згадайте рідні Карпати та все, що з ними пов'язане”

Як відомо КЛК постав у Львові в грудні 1924 року за ініціативою групи ентузіастів лещетарського спорту. На перших загальних зборах прийнято статут і обрано Управу, з інж. Левом Шепаровичем як головою. КЛК скоро здобув велику популярність, „меккою” українських лещетарів стало Славсько в Карпатах, де й збудовано схоронище. Перші лещетарські змагання відбулися біля Львова в 1929 році, а відтак вже щорічно відбувалися вони і біля Львова і у Славську, а відтак Ворохті та Космачі. Скоро постали філії КЛК на Гуцульщині та Бойківщині, а КЛК виконував не лише спортове, але також національне завдання. З часом КЛК поширив свою спортову діяльність на теніс, плавання та інші види спорту. Останнім головою КЛК перед початком війни був інж. Орест Ключас. Тоді КЛК мав понад 20 філій і біля 1,000 членів.

Ентузіясти КЛК втримали клуб в часі воєнної хуртовини та перенесли його на нові місця поселення, до ЗСА і Канади, де досі плекають широкую активність. З нагоди 50-річчя КЛК, сьогоднішні активісти видали об'ємистий Альманах, в якому знаходиться повна історія цього виїмкового українського спортивного товариства.

ЦЕНТР УКРАЇНСЬКИХ КАНАДСЬКИХ СТУДІЙ

оголошує

ПРОПАМ'ЯТНУ СТИПЕНДІЮ ім. МИХАЙЛА Г. ГИКАВОГО

якою буде нагороджуватись щороку студента/ку за найкращий есей писаний українською мовою на тему з ділянки українських канадських студій.

- * Вартість стипендії: приблизно \$500
- * Есей (надрукований) мусить мати 2,000-2,500 слів.
- * У часі подання студенти мусять бути зареєстровані повночасно у канадському університеті або колегії.
- * Найкращий есей буде поданий до Українського Голосу для можливої публікації.
- * Реченець подання есеїв: 1 травня 1990 р.

Усі есеї, разом з листом у якому студент/ка вияснює свій науковий статус (т.зн., програму, рік, університет), проситься висилати на вище подану адресу.

Grace Hykawy, 44 Dunfield Ave. #214, Toronto, Ontario, M4S 2H2

Хто з Вас подорожує

- літаком • кораблем • поїздом • автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати
безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюроі

МАРКІЯНА КОГУТА

і

ІГОРЯ КУРИЛІВА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto M6H 1N2, Ont.
Telephone: 535-2135 & 535-2136

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Ірина і Роман Вжесневські

**THE FUTURE
BAKERY**

735 Queen St. West, Toronto, Ontario
Tel.: EM 8-4235

Читайте і Передплачуйте

Пластові Журнали

„Готуйсь” і „Юнак”

ПЛАСТУНИ і ПЛАСТУНКИ

Складайте Ваші ошадності
у найбільшій і найстарішій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

Централа 295 College St. Toronto, Ont. M5T 1S2
Tel.: 922-1402 & 922-2797

Відділ 3635 Cawthra Road
(біля Української Католицької Церкви)
Tel.: 272-0468

Відділ 2397 Bloor Street West, Toronto, Ontario
Tel.: 762-6961

Відділ 225 The East Mall, Unite 16,
Etobicoke, Ontario
Tel.: 233-1254

Відділ 247 Adelaide St. S.
London, Ontario
Tel.: 649-1671

Корисні умови для вкладів і позичок. Наше завдання
помагати членам в економічних справах порадами і
фінансово.

Наша справа — служити членам!

FOR COURTEOUS FRIENDLY SERVICE

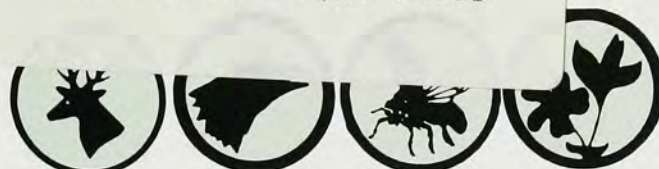


COMMUNITY TRUST

2271 BLOOR STREET WEST
TORONTO, ONTARIO, M6S 1P1

1909 Y90 NY
Передплата кінчиться 12/1990.
Зміни адреси: Plast, Inc.
144 Second Avenue NY, NY 10003

Ціна \$2.50



ОЛЕНЬ СОКІЛ БДЖОЛА БАРВІНОК

**УКРАЇНСЬКА ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА
КООПЕРАТИВА**

"САМОПОМІЧ"

І ОРГАНІЗАЦІЯ УКРАЇНЦІВ АМЕРИКИ

"САМОПОМІЧ"

— ВІДДІЛ у ПАССЕЙКУ —

*запрошують Українське Громадянство
вступати в члени.*

Години урядування:

Понеділок	6:00 — 9:00 вечір
Вівторок	6:00 — 9:00 вечір
Середа	9:00 — 1:00 ппол.
Четвер	6:00 — 9:00 вечір
П'ятниця	6:00 — 9:00 вечір
Субота	9:00 — 1:00 ппол.

Щадіть, позичайте та полагоджуйте всі свої
фонансові потреби в своїй рідній Українській
Фінансовій Установі.

Кредитова Кооперативна платить вищі відсотки
від звичайних ощадностей якого-небудь банку
чи шадниці.

А також даємо на дуже догідних умовах
всякого роду позички.

ЗАЙДІТЬ ДО НАС ЧИ ПОТЕЛЕФОНУЙТЕ:

229 Hope Ave. Passaic, N. J. 07055. Tel. 201-473-5965

"... виховання — це надавання дум-
нам і почуванням якогось напрямку", —
наше Олександр Тисовський-Дрот. Пла-
стова преса саме й сприяє виконанню
цього завдання.

Читайте ж і СВОЄЧАСНО передпла-
чуйте свої журнали!

ГОТУЙСЬ — журнал новачок і нова-
нів та дітей до 12 року життя;

ЮНАК — для пластового юнацтва й
загалу української молоді;

ПЛАСТОВИЙ ШЛЯХ — журнал до-
рослого членства Пласту, Пластприяту і
загалу батьків, які цікавляться вихован-
ням і громадськими справами.



- * Купівля і продаж нерухомостей
- * Оцінка (валюація) нерухомостей
- * Аранжування, купівля і продаж моргеджів
- * Загальна асекурація

CHOLKAN CORPORATION
REALTOR — INSURANCE AGENT

527 Bloor St. W., Toronto, Ont. M5S 1Y5 — Tel.: 532-4404
2336 Bloor St. W., Toronto, Ont. M6S 1P3 — Tel.: 763-5555
5302 Dundas St. W., Islington, M9B 1B2 — Tel.: 236-2666

INSURANCE

5302 Dundas St., W., Islington, M9B 1B2 — Tel.: 239-7733

Пластун є ощадний...
(4-та точка пластового Закону)
... добре також коли щадить в українській установі
нагоду до того дає: **Кредитівка "Самопоміч"**
558 Summit Ave., Jersey City, N.J. 07303